

legătură cu opera marelui dv. poet Mihail Eminescu care m-a captivat încă de pe cînd eram student la liceul românesc din Braşov. V-aş fi foarte îndatorat mai ales pentru o biografie şi o bună ediţie critică a lui M. Eminescu”¹.

În biblioteca poetului s-au păstrat în total şase ediţii Eminescu: trei în limba română, una în limba franceză, una în limba germană, una în limba maghiară — toate consultate de poet după cum o dovedesc diversele sale observaţii, adnotări, traduceri.

Cea mai veche dintre ele (M. Eminescu, *Poezii complete*, Iaşi, Editura Librăriei Fraţii Saraga), poartă semnătura lui J. Botto, şi însemnarea „Bucureşti, 1896”. Sub portretul lui Mihail Eminescu Krasko notează: 1850—1889. Ediţia este pregătită şi prefaţată de A. D. Xenopol. Krasko citeşte prefaţa şi subliniază pasagiile care îi trezesc interes. Aceasta este ediţia de bază prin intermediul căreia a studiat poezia lui Eminescu şi după care şi-a făcut toate traducerile. Al doilea volum: Mihail Eminescu, *Poezii*, Ediţie îngrijită de G. Ibrăileanu, cu gravuri şi ilustraţii de Al. Brătescu-Voineşti, Ramuri — Craiova 1941; în interiorul volumului se află o pagină din ziarul ceh „Kulturní nedele” din 15 ianuarie 1950 în care sînt publicate materiale despre Eminescu şi traduceri: fotografia lui Eminescu, articolul (*O sută de ani de la naşterea lui Mihail Eminescu*, de Miroslav Stuchl, versurile *Ai noştri tineri* şi *Revedere*, în traducerea lui V. Zavada. Deasupra chenarului paginii I. Krasko notează: „Tatăl lui Eminescu se numea Gheorghe Eminovici”. Despre această ediţie Eminescu, adusă de M. Pop, poetul scrie: „O minunată ediţie” (în însemnările citate despre convorbirea cu ziaristul român). A treia ediţie: M. Eminescu, *Poezii*, Editura de stat Bucureşti, 1950, cu prefaţă de M. Beniuc şi ilustraţii de J. Perahim. Pe o foaie separată, poetul şi-a extras notele de la poezia *Împărat şi proletar*. Ediţia în limba franceză: Mihail Eminescu, *Poésies*, Traduites par Marguerite Miller-Verghe, Cartea Românească, Bucureşti, 1938, cu prefeţele lui T. Maiorescu la ediţiile din 1883 şi 1897 ale poeziilor lui M. Eminescu şi cu un articol al lui A. Vlahuţă, *Amintiri despre Eminescu*. La ediţia în limba germană din 1955 (Bucureşti) notează pe prima pagină: „Tradusă de mai mulţi: zece”. La sfîrşitul fiecărei poezii îşi însemnează numele traducătorului².

Pornind de la caracterul simbolist al poeziei lui Krasko, cercetarea literară s-a oprit în special asupra raporturilor acestuia cu poezia simbolistă europeană, în special franceză, germană, cehă. Dar se caută paralel şi filiaţia în literatura proprie. Ján Brezina enumeră în felul următor lecturile care au avut influenţă asupra creaţiei lui Krasko:

„Nu putem stabili cu precizie cărţile pe care Krasko le-a citit, dar putem să schiţăm în linii generale cercul preocupărilor sale literare. Cunoaşte (după mărturisirile sale) întreaga literatură slovacă începînd cu Holly, dar cel mai bine pe Kráľ, Botto şi Sladkovič. Fireşte, a citit asiduu pe Hviezdoslav şi pe Vajanský şi a urmărit creaţia poetică a celor din generaţia sa, pe Jesenský... Cele mai puternice impresii (după afirmaţia sa) i le-au lăsat lecturile şi studiul operelor unor scriitori

¹ Copie păstrată în arhiva poetului.

² Ivan Krasko s-a folosit de două dicţionare care s-au păstrat în biblioteca sa. *Dicţionar român-german şi german-român* de Pop Barcianu, Sibiu 1886, şi *Dicţionar portativ român-german şi german-român* de prof. dr. Ghiţă Pop, Berlin Schöneberg, 1911.